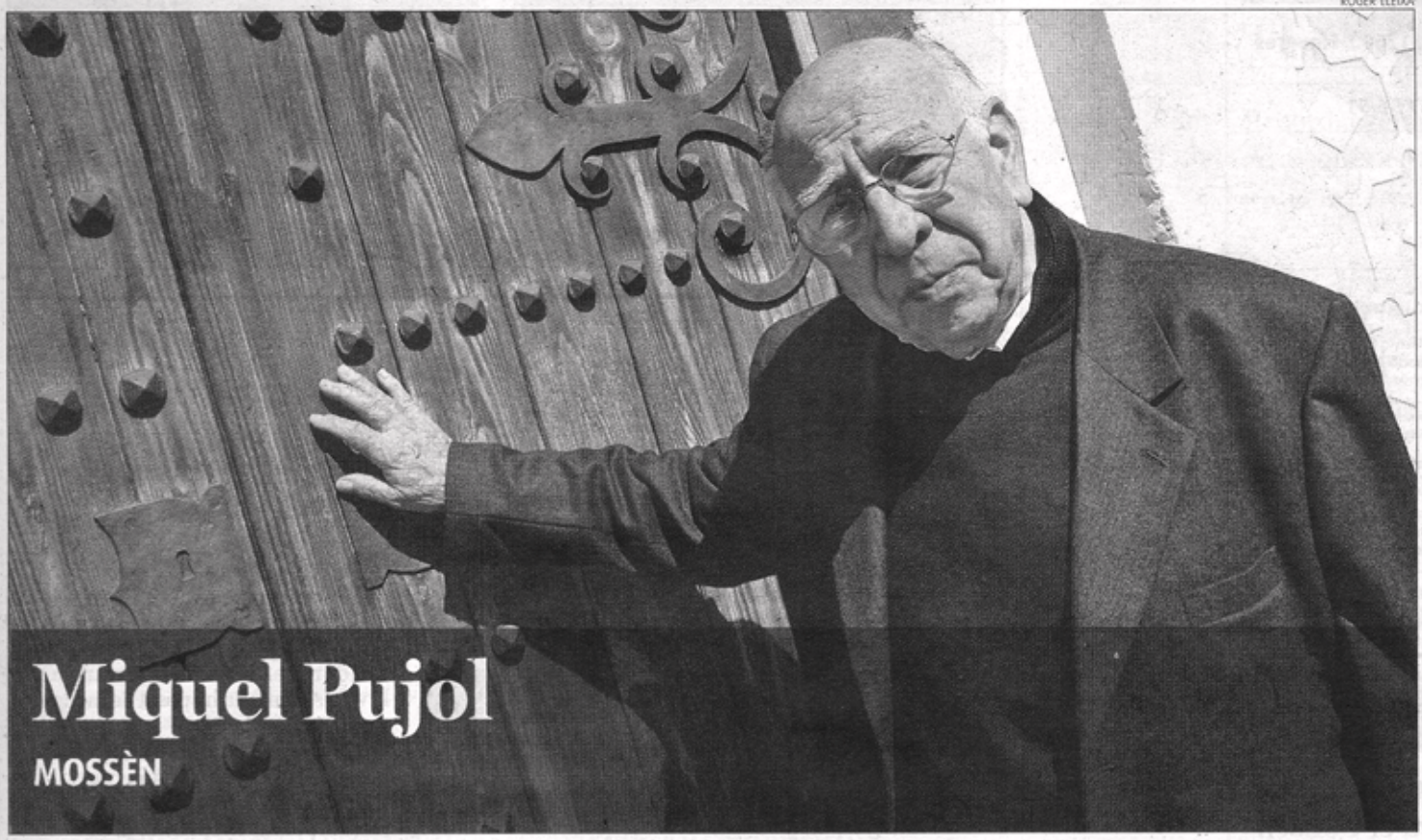
ROGER LLEDA

Miquel Pujol

MOSSÈN

Han estat 52 anys de rector a la parròquia de Vilafant. Mossèn Miquel Pujol ha decidit passar a la reserva, com es diria en l'argot militar, i ha ingressat a la residència del Bisbat de Girona. Nascut a Castelló d'Empúries (1927), mossèn Miquel va ser ordenat sacerdot l'any 1950 pel bisbe Cartanyà. Els darrers anys també ha portat la parròquia de Santa Llogaia d'Àlguema.

Amén i adéu

Amb llàgrimes als ulls, mossèn Miquel Pujol abandona la rectoria de Vilafant on ha passat tantes hores i ha rebut a tanta gent –també ha portat els darrers anys la parròquia de Santa Llogaia d'Àlguema. Mossèn Miquel ha estat espectador de la transformació que ha experimentat al llarg d'aquest darrer mig segle el municipi vilafantenc. Aquí, hi va arribar l'endemà de Reis del 1955 –havia estat nomenat el dia dels Innocents del 1954. El bisbe Cartanyà l'havia ordenat sacerdot quan tenia 23 anys –va estudiar una dècada al seminari de Girona– i les primeres destinacions com a vicari van ser Malgrat de Mar i Arenys de Mar; després va ser enviat a Sant Feliu de Buixalleu. Un cop a Vilafant, va demanar la plaça en propietat, fins ara, quan ha decidit posar punt i final a aquesta trajectòria després d'un accident de cotxe que li ha posat la por al cos. "L'accident em va deixar trasbalsat i vaig veure clarissim que no podia continuar", remarca.

Mossèn Miquel Pujol té el títol de fill adoptiu de Vilafant. Va néixer a Castelló d'Empúries, un poble on per la Guerra Civil hi va haver molts religiosos morts. "El 1939 vaig començar a estudiar i els meus companys em preguntaven si ho tenia clar, això de ser capellà, perquè a Castelló havien matat molts capellans per la guerra", explica. Ell, però, confessa que "ja tenia una inclinació, era un home a qui li agradava molt pregar". De jove, mossèn Miquel es va posar "a les mans del Senyor", perquè, segons afegeix, "qui s'enamora de Crist no l'abandona mai".

Marc Testart
redaccio@emporda.info

«Mossèn Miquel opina que "la vida de rector és molt rica", ja que li ha permès tractar amb totes les franges d'edat. Ara ha abandonat la parròquia de Vilafant, on va arribar l'endemà de Reis del 1955»

Una vida rica

Mossèn Miquel és un capellà il·lustrat. Després de passar pel seminari, va estudiar Filologia Clàssica, cosa que li va permetre dedicar-se a la docència –als anys 60 i 70, va ser professor de l'institut Ramon Muntaner i dels col·legis La Salle i les Escolàpies. Més endavant, es va concentrar en les parròquies de Vilafant i Santa Llogaia, on ha vist passar famílies senceres. "Molts semblen de la família, me'ls estimo molt", afirma amb la mà al cor.

En el comiat que va dirigir als feligresos el darrer diumenge d'abril, va voler transmetre el seu sentiment: "Segurament que he fet coses mal fetes, però no he tingut mai ganes d'ofendre a ningú. He tractat a tothom amb molta generositat. Necessito que em perdoneu, però jo no he de perdonar a ningú, perquè no he estat mai ofès. La gent m'ha estimat".

Mossèn Miquel opina que "la vida de rector és molt rica", ja que li ha permès tractar amb totes les franges d'edat: "parles amb mainada, amb gent mitjana i joves, amb gent gran, més madurs i més fidels; tota aquesta gamma és d'una riquesa extraordinària". Això no obstant, mossèn Miquel analitza l'evolució que ha tingut el món al llarg del temps i es mostra pessimista. Segons observa, hi ha nous valors, però una pèrdua d'altres. "Els joves d'ara no veuen tan clar el futur", diu tot afegint que "hem de tenir esperança, perquè crec que l'evolució és un bé". Al seu parer, "la vida ha de ser més humana", malgrat que admet una cosa: "els temps van canviant". Ara s'ho mira des d'una altra òptica. Mossèn Miquel, però, es resisteix a considerar-se un jubilat, perquè "això de jubilat és endreçar la persona". Encara es veu amb cor de continuar treballant, a la residència del Bisbat.